

Greetje van den Berg

Een huisje aan zee

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het is nog donker.

Britt Prins is toch al wakker. Nog even duikt ze behaaglijk tot aan haar neus onder haar dekbed. Ze luistert naar het monotone getik van haar wekker, die over een halfuur zal afgaan. In huis heerst doodse stilte. Ze is eraan gewend. Alleen als haar moeder heel vroeg opstaat, is het anders.

Vandaag gaat dat niet gebeuren.

Britt knipt het licht aan en drukt op het knopje van haar wekker om het alarm uit te schakelen. Ze laat zich uit bed glijden. Haar voeten raken de kille vloer.

Gisteren zei haar moeder nog dat het niet eerder op Britts verjaardag zo koud was geweest. ‘Maart roert zijn staart,’ zei ze. ‘Maar dit jaar is het wel heel bar.’

Zachtjes opent Britt de deur van haar slaapkamer. Ze slipt op haar blote voeten de trap af, zet in de kamer de verwarming wat hoger en rommelt in de la van het oude bergmeubel, waar ze een oude, kleurige slinger heeft bewaard, die ze onlangs in de schuur heeft gevonden. Behoedzaam draait ze die rond de rugleuning

van de stoel bij de eettafel, waarop zij altijd zit. Vanaf een afstandje bekijkt ze het resultaat. Het is niet zo erg dat de slinger een beetje kapot is. Zo ziet het er best een beetje feestelijk uit.

Jarig!

Britt proeft het woord. Vandaag is ze negen jaar geworden, negen kaarsen op een taart, bijna twee handen vol. Op het aanrecht, in hun open keuken, staat een trommel met cupcakes die ze gisteravond nog met haar moeder heeft gebakken. Straks neemt ze die als traktatie mee naar school.

‘Niemand zal kunnen zeggen dat ik geen goede moeder ben,’ had haar moeder gisteravond gezegd. ‘En ik breng je nog naar school ook. Als ik me goed voel, tenminste...’

Britt luistert. Boven is het nog steeds doodstil. Kennelijk voelt haar moeder zich niet goed. Ze sluit het deksel van de trommel, pakt een pak cornflakes en melk, en zit even later met ijskoude voeten aan de eettafel te ontbijten. Op haar versierde stoel.

Isabel Blankvoort wordt wakker van haar radio-wekker. Een populaire dj houdt een te opgewekt praatje over een opzienbarend nieuwtje. Ze legt

hem het zwijgen op en draait zich nog eens om. Waarom heeft ze die wekker zo vroeg gezet? Vannacht had ze tot een uur of vier wakker gelegen van haar bovenburen, die kennelijk weer bezoek hadden en dat vierden met luide muziek. Nu heerst daar rust. Voordat ze straks naar haar werk gaat, zou ze daar voor straf belletje moeten trekken.

Haar neus is koud. Ze trekt haar dekbed nog iets naar boven. Langzaam begint het tot haar door te dringen dat Britt vandaag jarig is. Voor schooltijd moet ze haar nog bellen om te feliciteren.

Negen jaar is haar halfzusje vandaag geworden, en Isabel herinnert zich haarscherp hoe ze zich voelde toen Roy Prins, de vader van Britt, haar 's morgens heel vroeg kwam vertellen dat ze een zusje had. Hij had het niet over een halfzusje, en zo voelde het ook niet. Vanaf het begin was Isabel dol op Britt geweest, ook al scheelden ze elf jaar. Ze was niet langer enig kind. Tegelijkertijd drukte de verantwoordelijkheid zwaar. Zij zou voor haar zusje zorgen als Roy en haar moeder weer eens ruzie hadden. Zij zou er voor Britt zijn als haar moeder een moeilijke dag had.

Desondanks was ze twee jaar geleden uit huis vertrokken nadat ze een baan als administratief medewerkster bij een fysiotherapiepraktijk in Arnhem had gevonden, op bijna honderd kilometer afstand van thuis. In die twee jaar had ze een aanzienlijke vriendenkring opgebouwd en haar baan beviel prima, maar toch had ze gedacht dat ze zich vrijer zou voelen nadat ze alles achter zich had gelaten.

De oorzaak was een knagend schuldgevoel dat latent aanwezig was, ook als ze zich verschool achter een muur van vrolijkheid. Zodra ze de stem van Britt hoorde, drukte dat nog meer. Straks zou ze echt bellen. Ze had zo'n leuk idee als verjaarscadeau voor haar halfzusje.

Ze gaapt, duikt dieper onder de dekens. Nog even...

Er zitten vandaag veel klitten in haar haren. Verbeten probeert Britt ze eruit te borstelen. Dat lukt maar half. Op het wekkertje naast haar bed ziet ze dat ze zich moet haasten. Natuurlijk heeft ze weer veel te veel getreuzeld met haar ontbijt.

Ze kijkt naar haar spiegelbeeld. 'Ik ben jarig!' zegt ze hardop en ze grijnst. 'Ik ben nu negen jaar.'

Vandaag ben ik het feestvarken.’ Wat een gek woord is dat eigenlijk: feestvarken. ‘Feestvarken,’ zegt ze nog eens en met haar vingers drukt ze haar neus omhoog. Ze giechelt omdat ze vindt dat ze op die manier echt op een varkentje lijkt.

Maar nu moet ze heus opschieten. Vanuit de slaapkamer van haar moeder hoort ze ingehouden gesnik. Ze waagt het even om het hoekje van de deur te kijken.

‘Mama, ik ga naar school.’

Vanonder een bult kleurig beddengoed houdt het gesnik aan. Britt aarzelt. Zal ze haar moeder nog helpen herinneren dat ze vandaag jarig is? Nee, beter van niet.

Zachtjes loopt ze naar het bed. ‘Mama, niet huilen. Het komt wel weer goed. Ik ga nu gauw naar school. Blijf maar lekker in bed.’

‘Ach, meisje van me...’ klinkt het gesmoord vanonder het schokkende dekbed.

‘Ik ga nu, want anders kom ik te laat.’ Britt weet dat haar moeder een verhaal vol berouw en beklag zal beginnen als ze nu niet weggaat. Daarna wil ze dan van Britt de bevestiging dat ze toch wel een goede moeder is, en omdat ze daar niet erg van overtuigd is, zal Britt dat op z’n minst drie keer moeten herhalen.

Uiteindelijk zou ze te laat op school komen en dat wil ze niet, juist vandaag niet...

Beneden pakt ze de trommel met cakejes in een grote plastic tas en vertrekt haastig, maar ze voelt zich helemaal niet zo jarig meer.

Een uur later schrikt Isabel ineens wakker. Meteen zit ze rechtop, maar een blik op de wekker leert haar dat ze al te laat is. Britt zal inmiddels naar school zijn vertrokken, en als zij niet opschiet, komt ze ook nog te laat op haar werk. Van daaruit zal ze Britt dan maar een sms'je sturen. Roy heeft haar zusje vorig jaar al een telefoontje voor haar verjaardag gegeven, zodat ze hem kan bellen als er problemen zijn. Zou Britt haar vader in zo'n geval ooit bellen?

Britt klaagt niet snel, en als ze haar verhaal eens kwijt moet of de problemen haar boven het hoofd groeien, belt ze liever naar Isabel. Altijd zijn het verhalen vol herkenning, verhalen die pijn doen en die Isabel diep raken. Zij had vroeger niemand aan wie ze kon vertellen hoeveel problemen er thuis waren. Zij durfde tegen niemand te zeggen dat haar ouders meer dan eens zo'n ruzie hadden dat ze bang was dat ze elkaar iets zouden aandoen. Het vertrek van haar

vader deed haar verdriet, maar tegelijk luchtte het op. Eindelijk waren die vreselijke scènes voorbij.

Daarna kwam Roy...

Ze schudt haar hoofd alsof ze daarmee haar herinneringen kwijt kan raken, stapt gehaast uit bed en schiet onder de douche. Haar kleding heeft ze de avond ervoor al klaargelegd. Rillend hijst ze zich in haar broek, en trekt daarop een keurige, donkerrode trui met een kabelmotief aan. Haar flat is koud, maar het zou jammer zijn om nu de verwarming aan te zetten. Ze gaat immers zo weg.

In de keuken smeert ze twee boterhammen, drinkt een beker melk en vertrekt met in haar tas een boterham in een plastic zakje en in haar hand een boterham voor onderweg. Als ze langs de brievenbussen loopt, kan ze het niet laten en drukt snel op de bel van haar bovenburen. Breed grijnzend gaat ze ervandoor.

Het duurt nog tot het einde van de morgen voordat Isabel er eindelijk aan toekomt om Britt per sms te feliciteren: *Lieve meis, van harte gefeliciteerd met je verjaardag! Een fijne dag! Vanavond bel ik je om je echt te feliciteren. Ik heb een ver-*

rassing voor je. Je vindt het vast leuk.

Er volgt geen reactie.

‘Wat een stomme cakejes!’

Britt hoort het fluisteren wel.

Ze doet alsof ze niets hoort en loopt rustig met haar traktatie door de klas. Juf Rieneke zei juist dat ze er verrukkelijk en vers uitzagen. ‘Heb je ze zelf gemaakt, Britt?’ wilde ze weten.

‘Dat zijn geen cupcakes,’ gaat de stem zachtjes verder. ‘Ze zijn niet eens versierd. Bah... ze zijn ook nog vies...’

Iemand hoest hard en overdreven, er klinkt onderdrukt gegiechel.

Juf lijkt niets in de gaten te hebben, maar Britt hoort elk woord alsof er geschreeuwd wordt. De cakejes in de trommel verliezen hun glans, net zoals de blauwe kartonnen broche met de grote goudkleurige negen die juf vanmorgen op haar borst heeft gespeld.

Britt weet wel wie er fluistert. Zoals altijd is het Daphne, die bij haar in de straat woont en die zegt dat Britts moeder gek is, en zichzelf net zo goed. Daphne probeert haar altijd buiten te sluiten. Dat kost niet heel veel moeite. Na schooltijd loopt Britt altijd zo snel mogelijk naar huis. Het

is ondenkbaar dat ze iemand zal vragen om bij haar te komen spelen. Nooit weet ze van tevoren hoe haar moeder zich voelt, en soms doet haar moeder ook gek. Hartstikke gek.

‘Lekker!’ zegt Kiki van Oosten, die als laatste een cakeje uit de trommel pakt en er meteen een grote hap van neemt. Haar donkere ogen twinkelen, maar ze zijn niet in staat om de druk van die gefluisterde woorden van even daarvoor weg te nemen. Dat lukt ook niet als Kiki later met Britt mee door de school gaat. Meesters en juffen uit de andere groepen feliciteren haar en ze krijgt complimenten over de cakejes die er zo heerlijk uitzien. Maar de woorden van Daphne kleuren alles donker en niets is in staat om de glans aan de dag terug te geven.

Daar is hij weer!

Isabel zet zich schrap. Ze had zijn naam al bij de afspraken voor het einde van de morgen ontdekt. Nu staat hij met een brede glimlach voor haar.

‘Wat fijn je te zien. Je bent voor mij de warmte op deze kille dag, een kleurige bloem in de huidige grijsheid.’

Ze wil helemaal niet om zijn belachelijke